

Introit: *Toto praví Vznešený a Vyvýšený, jehož přebývání je věčné, jehož jméno je Svátý: „Přebývám ve vyvýšenosti a svatosti, ale i s tím, jenž je zdeptaný a poníženého ducha, abych oživil ducha ponížených, abych oživil srdce zdeptaných. (Izajáš 57,15)*

Píseň 98

Modlitba

Čtení: Lukáš 4, 1-14

Píseň 189

Text kázání: Ezechiel 37, 1-14

Bratři a sestry,

máme dnes před sebou známý, ale velmi krásný text. Asi by nebyl tak nadějný, kdyby Ezechiel z tohoto ponurého místa odešel, aniž by se tam cokoliv stalo a zůstalo tam mrtvo. Bůh nás tímto příběhem chce však mnohému naučit.

To první, o čem svědčí prorok, je, že **na něm spočinula ruka Hospodinova a duch ho vyvedl na pláň, kde bylo mnoho suchých kostí**. Každý, kdo uvěřil v Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, každý, kdo mu odevzdal svůj život, protože poznal, že On je Pán, každý, kdo se odvrátil od starého způsobu života a následuje Ježíše Krista, každý takový se narodil shůry, to bychom mohli říct, že **na takovém spočinula ruka Hospodinova**. Nicméně je to i takový ten okamžik, Boží dotek, kdy víte, že Bůh vás volá, že teď je čas něco udělat, prožijete zmocnění, k modlitbě, k zastání se někoho, k činu, k postavení se za pravdu apod. Znáte takové chvíle? Věřím, že ano.

To druhé čeho bych si chtěl povšimnout, **Hospodin Ezechiele vyvedl svým duchem**. Aby se věci pro Boží království daly do pohybu, je potřeba křesťanů, kteří se nechají vést Duchem svatým. A to vyžaduje mnoho pokory! Ovšem mnohdy místo toho, abychom se Duchem svatým nechali vést, raději se necháme strhnout duchem kritiky, ve kterém se pyšně stavíme nade vše a nade všechny, protože přece všechno víme nejlépe, jak by se to mělo dělat! **Čím více budeš pokornější a odhodlanější žít s Bohem, tím více dáš prostor Duchu svatému!** Duch svatý dává naději za všech okolností, i v těch nejtěžších a nejkritičtějších chvílích. Jenže my často právě v takových chvílích se utápíme v beznaději, ve které jen naříkáme, jak je kolem mrtvo, jak to všechno kolem umírá, nic se neděje, a sami to vlastně už pohřbíváme. A přitom, jak vidno z příběhu, stačí pouze jeden jediný věřící, který se nechá vést Duchem svatým a všechno kolem něj začne kvést! Začni, tedy každý sám u sebe a uč se naslouchat tichému Božím hlasu. Mnohokrát jej přeslechneme, trváme si na svém přesvědčení, co je dobré, jdeme si svou vyšlápnutou cestou a ani nezpozorujeme, že se z toho vytrácí život. Jak jsi na tom? Nenech se ochuzovat o požehnání, o radost z Ducha svatého, kterou pro nás na každý den připravil Pán.

To třetí, **duch Boží nás může vést i na velmi pusté místo**. Nenechme se mýlit! Duch Hospodinův tam vyvedl Ezechiele, ale třeba také Pána Ježíše, a to hned poté, co na Něm spočinula ruka Hospodinova v podobě holubice při jeho křtu! Podíváme-li se na Pána Ježíše, Bůh ho učil nejen pokoře, ale také bojovat Božím slovem proti ďáblu a pokušení. Kolikrát jsi již prožíval ve svém životě pustinu? A vrátil ses odsud silnější? Věřím, že ano, pokud ses učil důvěřovat Bohu. Kdosi řekl, že **život je dobrý učitel, když nepochopíš lekci, zopakuje ti ji**. Já bych spíše řekl, že Bůh je dobrý učitel, a pokud se nenaučíme důvěřovat Pánu, budeme stále na jednom místě, nepostoupíme do dalšího ročníku školy víry. Až zkoušku zvládneme.

A to je to čtvrté a důležité! Ezechiel i na tom pustém místě zůstává **v důvěrném naslouchání a rozhovoru s Hospodinem**. Nezní zde výčitky typu, *kam jsi mě to, Bože, dostal? Nebo, za, co mne, Pane trestáš? Co jsem udělal tak zlého? Anebo, aha, asi patřím tady, protože jsem prokletý!* Přepadají tě někdy takové myšlenky a pochybnosti v těžkých chvílích? Tehdy když se ti nic nedaří? Předně chci říct, že je to přirozeně lidské. Ovšem pozor, my nejsme jen lidé, jsme i děti Boží a děti Boží mají Ducha svatého! Jen je potřeba se ztišit a naslouchat. Potřebujeme se to učit, neboť v Duchu Božím je život! A tak jako se ptá Hospodin Ezechiele: *„Lidský synu, mohou tyto kosti ožít?“*, ptá se Bůh i tebe: *Může se změnit tvá beznaděť? Může se změnit tvá zoufalá situace? Mohou pro Krista ožít duše ztracené z mé rodiny, z mé blízkosti? Z mého okolí? A mohou se navrátit k životu ti, kteří odešli z cest Páně?* A jaká bývá naše odpověď, když nad tím přemýšlíme? *„Tomu nevěřím! Dlouho jsem se za to modlil a nic. Už se nemodlím, vždyť se nic neděje.“* Naše nedůvěra je častým blokem působení Boží moci.

Protože za páté, podívejme se na Ezechiele. Připustí svou odpověď, *„Panovníku Hospodine, ty to víš, že Bůh má moc proměnit a oživit cokoliv. A tak když zůstává Ezechiel na modlitbě, což znamená rozhovor s Bohem, a když tedy i naslouchá, je mu sděleno, co má on sám udělat. Určitě máte podobné zkušenosti, že*

když se člověk ztiší, modlí, ale také naslouchá, že má pak člověk jasno, co má udělat. Navíc je k tomu posílený a zmocněný.

A to je to šesté, Bůh dnes jedná především skrze svou prodlouženou ruku, a tou je Kristova církev! Ta je přece tělem Kristovým. A tak stejně jako Ezechiel se chopí svého úkolu, chop se jej i ty! Vstup do toho v autoritě Ježíše Krista. Jeho jménem. A vnímáš-li kolem sebe pustinu, nebo dokonce ponurost, pak je to výzva, ke které tě posílá Pán. A nejen posílá. On zmocňuje každého, kdo činí Jeho vůli. Zmocnil Ezechiele, zmocní i tebe. Naslouchej Mu a důvěřuj. **Ezechiel prorokuje nad suchými kostmi, které jsou velmi suché a zcela přeházené.** Někdo by řekl, to už nikdo nikdy nedá dohromady. Ovšem neříkáme si právě toto někdy i my? „*To už nikdo nikdy nedá dohromady.*“? Rozbité vztahy, naše zdraví, pokažený život... Boží slovo nás ujišťuje o pravém opaku. O vzájemném odpuštění, o modlitbě uzdravení, o smíření v Kristu, o nové šanci a novém začátku.

Proto je tu to sedmé. Ezechiel **prorokuje k těm suchým kostem Boží slovo.** Proto se začnou dávat dohromady, každá, ke které patří, tak jak to má být, a přestože byly značně rozházené, začnou se spojovat a sílit. Najednou **mají svaly, šlachy a jsou obaleny kůží.** Boží slovo neztratilo nic ze své moci tvořit, uzdravovat a probouzet k životu. Boží slovo je proto potřeba hlásat i dnes. Všem. A také je žít ve vlastním životě a věřit mu, spoléhat se na ně.

Ovšem za osmé: Každý z nás velmi potřebujeme Ducha svatého! Ačkoliv Ezechiel prorokuje přesně to, co chce Bůh, přesto, ne už kosti, nýbrž těla bez života, jen tak neožijí. Tělo bez života. I tak, bratři a sestry, může skutečně vypadat církev. Jako **mrtvé tělo bez života.** Tam, kde se však lidé modlí, slouží a věrně slouží, tam kde přemýšlí misijně, tam, kde následují Ježíše Krista a prosí o Boží sílu Ducha svatého, tam se toho nemusí bát. Bez Božího slova a bez Božího Ducha to zkrátka ale nikdy nepůjde! Proto, **přijď Duchu svatý, od čtyř větrů a zaduj na tyto povražděné.** Vejdi Duchu svatý i do našich životů, ať ožijeme pro slávu Kristovu a pro věčnost.

A konečně za deváté: Ti, kteří jsou živi Božím Duchem, jsou v jednotě. **Ti, co oživli, postavili se na nohy, a bylo z nich převelmi veliké vojsko.** Tam, kde se křesťané naučí stát společně v jednotě Ducha svatého, **tam se postaví na nohy, budou pevní a bude to velmi veliké vojsko.** V jednotě je síla, v jednotě Ducha svatého je to Boží síla, která poráží temnotu.

Závěrem bych ještě k tomuto příběhu dodal, že je v něm ukryta neskutečná hloubka víry, a silný pramen života. Můžeme se z něho učit, že i to nejhorší místo a ta nejhorší životní situace může být v Bohu a jeho Synu Pána Ježíši Kristu obrácena v pravý opak. A jedním jediným člověkem víry. Dle vykladačů se jednalo o velice prokleté místo. Jednak to byla pustina, a taky se tam vlastně stala hromadná vražda. A dle židovské tradice to znamenalo, že zemřelý člověk, který nebyl pohřben, byl vlastně také prokletý. A navíc, ty **kosti byly zcela rozházené a úplně vyschlé.** Nebylo v nich ani náznak morku, což by byla jistá známka života. Místo, kde se stala vražda, budí jistý respekt, a zde to bylo hromadné. Možná bych se ale chtěl ještě zamyslet nad otázkou, proč vlastně došlo ke ztrátě tolika životů? Podle toho, že víme, že to bylo vojsko, je dost pravděpodobné, že to byla nějaká bitva, nebo spíš bitva prohraná na celé čáře a se zajatci se nejednalo zrovna v rukavičkách. Jenže proč dochází k bitvám? Jeden se chce zmocnit druhého, zvítězit, dorazit ho, nebo je to z důvodu nějakého konfliktu, povyšování se nad druhého, prosazování sebe, nesmíření, neodpuštění, stará zranění. **Vždyť už ten, kdo nenávidí, jakoby zabil,** říká Pán Ježíš. Nenávist, neláska, nezájem, zabíjí Boží život ve společenství. Nedávejme průchod skrze naše srdcem takovým věcem a nebudme těmi, kteří mají podíl na ochladnutí Boží lásky. Naopak, buď jako Ezechiel, vnášej skrze Ducha svatého a skrze Boží slovo **život tam, kde květy spálil mráz.** A začni u sebe! Vždyť právě i tebe chce Pán použít k tomu, aby to, co bylo zničené, nebo cos ty sám zničil nebo pošlapal, aby se uzdravilo a ožilo. Každý, kdo věří v Kristovu milost, každý pokorný může činit takové zázraky. Amen. Píseň 675 modlitba Píseň 426

Slovo poslání: A to je jeho přikázání: věřit jménu jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovat, jak nám přikázal. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm; že v nás zůstává, poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha.

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen Píseň 485

